

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΑΣΕΩΝ

Η ΤΙΓΡΕΙΣ ΤΗΣ ΙΝΔΟΚΙΝΑΣ

Ο ελεύθερος των ιδιοκτητών. Η λατρεία τους προς τα αιμοβόρα θηρία. Προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Έξωφρενικές επιγραφές. Και πιά εξωφρενικά φυλαχτά. Τα μυστάκια της τίγρης, που... μεταβάλλονται σε τρομερό δηλητήριο. Ερμησώς ελοκληρώνω χωρών. Ένα κυνήγι τίγρων. Το δραματικό τέλος του. Στο βράχος του γκρεμού, κλπ. κλπ.

Ν ή τίγρεις της Βεγγάλης είνε ξακουστές σ' όλο τον κόσμο για τη θηριωδία τους, ή τίγρεις της Ινδοκίνας φημίζονται όχι μονάχα για την αιμοβόρεια τους, αλλά και για τις διαστάσεις τους —φτάνουν σέ ύψος ενός μέτρου και τριάντα!—τους ώραιούς, άρμονικούς χρωματισμούς τού δέρματός των και την καταπληκτική σωματική τους δύναμη. Μία τίγρης της Ινδοκίνας μπορεί νά πνήξει ένα βουβάλι και νά τό μεταφέρει ύστερα μέ μεγάλη εδωκλία στή φωλιά της! Φαντάζεσθε τώρα τί καταστροφές παθαίνουν οι κτηνοτρόφοι της μεγάλης αυτής χώρας, όταν σέ ώραιμένες εποχές τού έτους ή τίγρεις κατεβαίνουν πενησαμένες από τά βουνά τους στά χωριά, σέ πυκνά κοπάδια, και έγκαθίστανται κοντά στά βοσκοτόπια και στά λειβάδια, έτοιμες νά χυμήξουν πάνω σέ ζώα και σέ ανθρώπους... Και επειδή οι περισσότεροι από τούς κατοίκους της Ινδοκίνας ζούν ακόμα σέ πρωτόγονη κατάσταση και δέν έχουν ούτε πλερωσάδια, ούτε και τσεφάκια για νά εξολοθρεύσουν τούς επικινδυνούς αϊμούς εχθρούς, βρίσκονται στή διάθεση των αιμοβόρων τίγρων.

Τά μόνα άμυντικά μέσα που διαθέτουν οι χωρικοί είνε ή παγίδες. Μά ή τίγρεις είνε τόσο έξυπνες και πονηρές, ώστε βρίσκουν πάντοτε τόν τρόπο ν' αποφεύγουν όλες τις κακοτοπιές και νά μή πέφτουν ζωντανές στό χέρι των διωκτών τους. Τό τρομερότερο στήν περίπτωση αυτή είνε ότι, σέ ώραιμένες περιφέρειες, οι μόνες και οι ιερές θεωρούν τις τίγρεις ζώα ιερά και... απαγορεύουν στους κατοίκους νά τις περάξουν! Κ' έτσι, οι Ινδοκινέζοι έλέπουν ν' άπειληθεί ή ζωή ή δική τους και των παιδιών τους και νά κατασπαράσσονται τά κοπάδια τους, χωρίς νά έχουν τό δικαίωμα ν' άμυνθούν—αφού ή άμυνα τους θεωρείται... άμαρτία! Πολλοί περιηγείται, που γυμνάσιν όλη την Ινδοκίνα, άναφέρουν ότι τούς ονέει νά περάουν από χωριά έρημωμένα καθολοκληρία, χωρίς τυχός ζωής. Και όταν ρώτησαν νά μάθουν ποιά σαναφορά πέρασε από σότα τό μήρη, τούς άποκρίθηκαν ότι ή τίγρεις άνάγκασαν τούς κατοίκους—όσοι δηλαδή έμειναν ζωντανοί—νά εγκαταλείψουν τά σπίτια τους και τά χωράφια τους και νά πάνε νά εγκατασταθούν άλλού!

Πρέπει τώρα νά σημειωθή, ότι παρ' όλες τις καταστροφές που παθαίνουν οι Ινδοκινέζοι από τις τίγρεις, αισθάνονται για αυτά τά αιμοβόρα θηρία θρησκευτικό σεβασμό, μά παράξενη λατρεία και άγάπη! Θεωρούν την τίγρη έμβλημα της ισχύος, της ρώμης. Πιστεύουν σοβαρά, ότι τό ζώο αυτό έχει νοσησύνή ανθρώπου και ότι ή μαγία της καταστροφής, που τό χαρακτηρίζει, άποτελεί την εκδήλωσι της όργης των Θεών κατά της κακής άγθρωπότητος! Μιλούν για την τίγρη μέ σεβασμό και μέ κολακευτικά πάντοτε επίθετα και όταν συναντήσουν κανένα από τά θηρία αυτά στό δρόμο τους... τού άπονέμουν τιμές μανδαρινού. Και άν συμβή ή τίγρης νά χυμήξει πάνω τους και νά τούς κατασπαράξη μέ τά νύχια και μέ τά δόντια της, ύποτάσσονται καρτερικά στό πεπρωμένο τους, χωρίς νά βγή από τά χείλη τους τό παραμικρό παράπονο!...

Ο ταξιδιώτης μάλιστα μπορεί νά δη κρεμασμένες έξω από τά σπίτια διάφορες επιγραφές... άπειθυνόμενες προς την τίγρη. Ο τύπος των επιγραφών αυτών είνε ο εξής περίπου:

«Ω! έλαμπρότατε τίγρις, βασιλή τών ζώων, τό βασιλείο σου άπλώνεται παντού όπου ο ήλιος σκορπίζει τις άχτίδες του. Είσαι όμως αντίπαλος των Θεών! Τό άναγνωρίζουμε και τό πιστεύουμε! Καταδέξου, λοιπόν, νά περάσης μπροστά από αυτό τό σπίτι, χωρίς νά τό βλάψης διόλου. Σέ τούτη την καλύτε μένου οι φίλοι σου και θαυμαστές της δυνάμεώς σου...»

«Η επιγραφές αυτές είνε κρεμασμένες σέ έμφανή θέσι... για νά μπορέση... νά τις διαβάση ή τίγρης που θά περάση από εκεί!...»

«Η λατρεία όμως των Ινδοκινέζων, των Άνναμιτών ιδίως, για τις τίγρεις, έχει και άλλες εκδηλώσεις, πολύ περιέργες. Οι κάτοικοι της Ινδοκίνας πιστεύουν ότι με τά κοπανισμένα κόκκαλα μιας τίγρης γίνεται, ύστερ' από ένα καλό βράσιμο, ένα ζουμί που έχει την ιδιότητα νά τρώει τό αίμα, νά δίνει δύναμη στους γέρους και νά θεραπεύη κάθε ασθένεια. Η σκόνη αυτή πουλιέται πανάκριβα, σάν χρυσάφι. Μά και τά δόντια και τά νύχια αυτών των σαρκόφρων θηρίων θεωρούνται πολύτιμα φυλαχτά. Οι τυχεροί, που έχουν τά μέσα ν' αγοράσουν ένα από αυτά τά φυλαχτά, τ' άσημούνουν και τά κρεμούν έπιδεικτικά από τό λαιμό τους, βέβαιοι ότι δέν διατρέχουν πια τό παραμικρό κίνδυνο από άρρώστειες. Έξάλλου, όποιος κατάφερε νά αιχμαλωτίση ή ν' αγοράση μία ήμερωμένη τίγρη, πιστεύει ότι δέν έχει πια νά φοβάται ούτε νά τόν σκοτώσουν, ούτε νά τον κλέψουν, ούτε και νά τον προσβάλουν. Κανείς δέν θά τολμούσε νά τόν περάξη, γιατί θά φοβόταν την εκδίκησι και την τιμωρία της τίγρης!»

Σέ ώραιμένη πάλιν εποχή τού έτους, παίρνουν μία τριχά από τά μυστάκια της τίγρης, άνοίγουν μία έντομή στό φλοιό ενός δένδρου μπαμπού και τελεθετούν μέσα την τριχά αυτή. Έτσι, από τρεις μήνες, χαράζουν υ' ένα μαχαίρι τή φλούδα τού μπαμπού και βγαίνουν από μέσα ένα δηλητηριώδη χυμό, ο οποίος έχει τή δύναμη—καθώς πιστεύουν οι Άνναμίται—νά φέρην κεραυνοβόλο θάνατο, χωρίς ν' άφήν τή παραμικρή ίχνος δηλητηρίου. Οι Ινδοκινέζοι πιστεύουν τόσο σ' αυτόν τό... θρόλο, ώστε ψηφίζουν νόμους που άπαγορεύουν στους κτηνοτρόφους τίγρων, μέ πωινή θανάτου, νά κόψουν σέ τω και μία τριχά από τά μυστάκια των θηρίων που σκοτώσανε. Μόλις, λοιπόν, ή άρχές πληροφορηθούν, ότι σκοτώθηκε μία τίγρης, πηγαίνουν άμέσως επί τόπου και παίρνει μέ μεγάλη επισημότητα τά μυστάκια της—για νά μή μπορέση κανείς νά τμή μεταβίβη σέ δηλητήριο, διά της μεθόδου που σάς περιγράψαμε παραπάνω!...

«Ολοι όμως οι Ινδοκινέζοι δέν αισθάνονται τόν ίδιο σεβασμό για τις τίγρεις. Σέ ώραιμένες περιφέρειες, στις οποίες μπόρεσε νά εισχωρήση και νά επιβληθή δεισιδητικός πολιτισμός, οι κάτοικοι ποσοπάθουν μέ κάθε μέσον νά αιχμαλωτίσουν ή νά εξολοθρεύσουν τά επικινδύνα αυτά θηρία. Έπειδή όμως τούς είνε αδύνατο νά λησμονήσουν ώραιμένες προλήψεις, ριζωμένες βαθιά στή συνείδησι τους, φροντίζουν... νά ζητήσουν συχώρεσι από τις τίγρεις όταν τις συλλάβουν ή τις σκοτώσουν!»

Η παιγίδες που στήνουν οι Άνναμίται για νά αιχμαλωτίσουν τις τίγρεις, είνε μεγάλοι λάκκοι, σκεπασμένοι μέ κλαδιά δένδρων. Οι λάκκοι αυτοί άνοίγονται κατά τό μεσημέρι, όταν ή τίγρεις, ζαλισμένες από τόν ήλιο, κοιμούνται στις φωλιές τους. Τό βράδυ, οι κτηνοί μπηγουν ένα πιάσαιο κοντά στην παιγίδα και δένουν σ' αυτόν ένα πρόβασο ή ένα γουρουνάκι, που θά χρησιμοποιή για δόλωμα. Και μόλις τό θηριο κάνει νά χυμήξει στό μικρό ζώο, πέφτει μέσα στό λάκκο.

Συχνά, οι Ινδοκινέζοι χρησιμοποιούν για παιγίδες και τεράστια κλουβιά, μόνους τριάντα μέτρων και ήμισυς έξω έως έφτα, τά οποία σκεπάζουν μέ κλαδιά, για νά μή τά καταλάβουν ή πο

«Η τίγρις έπεσε σ' έναν γκρεμό, μαζί μέ τόν κυνήγο, που κρατούσε στό δόντια της...»

